

Piligriminė kelionė pakeitė vilkaviškietės asmenybę

„Camino Francés“ – tai maždaug 800 km besidriekianti Šv. Jokūbo piligriminio kelio atšaka Prancūzijoje ir Ispanijoje. Kasmet ją keliauja tūkstančiai žmonių iš viso pasaulio. Tarp jų buvo ir dvi Vilkaviškio „Aušros“ gimnaziją baigusios vilkaviškietės Andželika Ciganskaitė ir Saulė Janulaitytė. Praėjusiais mokslo metais palikusios gimnazijos suolą merginos nusprendė leisti į keletą savaičių trukusią bei nemažai fizinės ištvermės pareikalavusią kelionę. Šiuo metu Jungtinėse Amerikos Valstijose viešinti Andželika sutiko su „Santakos“ laikraščio skaitytojais pasidalyti savo įspūdžiais iš minėtos kelionės.

– Kaip gimė idėja baigus gimnaziją iškelti?

– Nuo penktos klasės žinojau, kad suleukusi aštuoniolikos metų ir baigusi mokyklą keliausiu. Pamenu, kad apie keliones perskaičiau visas knygas, kurias tik radau bibliotekoje. Savo ranka persibraižiau pasaulio žemėlapi, galėjau rodyti jame valstybes, vardyti jų sostines, aukščiausias viršūnes, didžiausius vandens telkinius. Puikiai žinojau, kokius daiktus reikia pasiimti į žygį bei kaip kompaktiškai juos sutalpinti į kuprinę. Kelionės jau seniai mane moko bei įkvepia, tad baigusi gimnaziją nusprendžiau leisti geriau pažinti pasaulį, kuriame gyvenu.

– Papasakok apie pasiruošimą keliui – tiek fizinį, tiek dvasinį.

– Likus penkiems mėnesiams iki kelionės į Ispaniją griuvau leisdamasi nuo kalno slidėmis. Tuomet plyšo kelio priekinis kryžminis raištis. Aš nuolat užsiimu aktyvia fizine veikla, mėgstu išbandyti įvairias sporto šakas, todėl judėjimo apribojimas buvo tikras iššūkis. Laukiau operacijos, po kurios mėnesį vaikščiojau su įtvaru. Vėliau prasidėjo rehabilitacija – ligoninėje praleisdavau daugiau laiko nei mokykloje. Per šiuos kelis mėnesius išmokau stebėti savo kūną, pajutau, kaip stipresnioji dalis gali kompensuoti silpnesniąją, kaip viskas yra tarpusavyje susiję, o įvykus pokyčiams organizmas ieško geriausio būdo prisitaikyti. Supratau, jog ne visada galima pakeisti esamą situaciją, tačiau visada galima iš jos pasimokyti, tobulinti savo nuostatas bei veiksmus. Su šia mintimi ir išėjau į „Camino Francés“ – pasiruošusi atiduoti viską, ką turiu, ir priimti viską, kas bus duodama.

– Neabejotinai kelyje tave turėjo lydėti užburiantys Ispanijos vaizdai. Gal gali papasakoti apie savo dieną, žygiuojant išgyventus jausmus?

– Kiekviena diena buvo tarytum atskira istorija... Paprastai ji prasidėdavo 5–6 valandą ryto. Kasdien žygiuodavau maždaug po 30 kilometrų, o tuomet imdavau ieškoti, kur apsistoti, ką valgyti. Suradusi nakvynės vietą, išsiskalbusi drabužius guldavau miegoti, o atėjus naujai dienai viskas kartodavosi nuo pradžių. Ši iš pirmo žvilgsnio monotoniška rutina kas kartą atsiskleisdavo naujomis formomis.

Buvo dienų, kai aplinkui šurmuliuodavo keliautojai, mes susitikdavome, paėjėdavome drauge ir vėl išsiskirdavome. Teko keliauti ir vienai, ir poroje, ir didesnėje grupėje. Kelionėje visi bendrakeleiviai greitai tampa brangūs, su jais praleidžiamos ypatingos gyvenimo akimirkos, tačiau atėjus laikui su dėkingumu reikia juos paleisti, kad kiekvienas galėtų pasukti savo pažinimo keliu. Ir vis dėlto mes niekada neatsisveikiname su tais, kuriuos pamilstame ne akimis ar protu, bet širdimi.

Pamenu vieną gautą klausimą. Manęs paklausė, kaip aš galiu mylėti žmogų, kuris elgiasi ne taip, kaip man priimtina. Tuomet atsakiau, kad jeigu jau myliu, tai myliu. Aukščiausiose viršūnėse ir žemiausiose daubose meilė yra ta pati, ji neskirsto į gerus ir blogus, patinkančius ir nepatinkančius, vertus ir nevertus. Žmonės dažnai nesuskalba, kiekvienas kuria savitą meilės apibrėžimą, nori, kad jis būtų pripažintas teisingu. Laimei, meilė nėra apibrėžiama ir paprastai prasideda ten, kur baigiasi ir žodžiai, ir norai. Stebuklingas kelionės akimirkas išgyvenau tyloje:

▲ Andželika Ciganskaitė per kelionę patyrė tiek sunkių, tiek džiugių akimirku. Asmeninio albumo nuotr.

sėdėjau kalno viršūnėje, žvelgiau žemyn ir nebūčiau įstengusi ištarti nė garso, net jei už jį kas nors paklotų milijonus. Aš juk viską tuo metu turėjau! Kelionėje supratau, koks mažas sutvėrimas esu šiame pasaulyje, bet kartu toks didelis, jei turiu galimybę būti jo stebėtoju.

– Ar patyrei sunkių akimirku, gal buvo tokių, kai nesinorėjo toliau žygiuoti?

– Kelionės pradžioje batai taip nutrynė pėdas, kad atrodė, jog vaikštau vinimis. Buvau nusipirkusi maisto kelioms dienoms, todėl kuprinė svėrė tikrai nemažai. Tuo metu miegodavau lauke, be palapinės. Vieną naktį labai lijo ir visi daiktai kuprinėje, įskaitant ją pačią, visiškai permirko. Galiausiai nusprendžiau nesinaudoti telefonu ir taip atsiribojau nuo didelio palaiškymo, kuris mane žinutėmis pasiekdavo iš Lietuvos. Pasakiau sau, kad jei dabar sustosiu, pasaulis liks savo vietoje toks, koks yra, tačiau aš pati privalau eiti, kad po kelionės būčiau kitokia. Nuėjau.

➤ Nukelta į 7 p.

➤ Atkelta iš 5 p.

– Kur nakvojai kelionėje? Ar pavyko išvengti pavojų?

– Nakvojau ant kalnų, tai pat prie upių, laukuose ant šieno, teko apsigyventi ir persikų sode, apsistoti pas vietinius gyventojus. Antroje kelionės pusėje nakvimis pasidarė vėsiu, todėl persikėliau į piligrimų nakvynės namus. „Pavojingiausia“ nakvynė ten ir buvo. Maniau, kad nepajėgsiu tos vietos palikti ir kelionę teks baigti kitais metais, nors buvo likusios vos trys dienos kelio... Taip gera ten buvo! Didžiulė privilegija sutikti žmones, kurie duoda kitiems, nieko nereikalaudami atgal. Aukojimo principu paremtų nakvynės namų ar poilsio stotelių kelyje pasitaikydavo retai, bet jas prisiminus veidą visuomet nušviečia šypsena.

– Tikiu, kad tai buvo atradimų kelionė. Pasidalyk, kokie jausmai tvyrojo tavo viduje, kai žygiavai?

– Tai buvo atradimų kelionė tiek pat, kiek ir praradimų. Einant po aštuonias valandas per dieną, galima maloniai pasitikti visas kylančias mintis bei gerai jas apsvarstyti. Kartais suprasedavau, jog tai, ką dabar galvoju, yra melas. Tada galėdavau pakeisti jį nauja mintimi. O jausmai... Jie kito.

Keliaudama pėsčiomis pastebėjau kaip niekada anksčiau stiprų dėkingumo jausmą. Šalto vandens gurkšnis, medžio šešėlis, kelios šilauogės, pro šalį skrendantis drugelis, vėjo gūsis – maži, dažnai vos pastebimi dalykai kelyje tapo labai ryškūs.

Tokią gebėjimą stebėti akimirką bei ja džiaugtis ir toliau stengiuosi išlaikyti kas dieną.

– O ką planuoji veikti toliau?

– Dabar stengiuosi pažinti Jungtines Amerikos Valstijas. Čia praleisiu visą rudens. O toliau turbūt keliausiu ten, kur nuneš diena. Bus įdomu pamatyti.